

ved, at disse Forretninger gaa over til Byerne. Det store, store Flertal af dem har ønsket det, og hvorfor skulde man saa fra Statsmyndighedernes Side sige til dem: Nej, vi ville ikke have vore Embedsmænd lettede paa den Maade, lad os endelig beholde det hele under Embedsmændene.

Jeg tror, at den højtærede Minister paa disse to Punkter gaar ud fra en fejl Betragtning, og derfor tror jeg heller ikke, at den højtærede Ministers Haab vil gaa i Opfyldelse, det Haab, han sluttede med at udtale, at der blandt dem, der stemme paa de Radikales Side her i Tinget, skulde være nogen, som skulde gaa imod de af Mindretallet foreslaaede Ændringer. Jeg ved ikke, om den ærede Ordfører for vort Parti vil se sit Haab gaa i Opfyldelse, at nogle af den højtærede Ministers Parti skulde stemme, om jeg saa maa sige, i Overensstemmelse med Folketingets gamle Standpunkt. Det ere de jo blevne saa godt afvænnede med i den senere Tid, og jeg er derfor heller ikke vis paa, at Traditionen er saa stærk hos nogen af dem, at den vil drage dem med i dette Tilfælde. Men jeg kan kun udtale, at det vil være mig en Glæde, om der var en og anden, som paa dette Punkt holdt fast ved det, som har været Venstres Anskuelse med Hensyn til Løsningen af dette Spørgsmaal, indtil den højtærede Minister i Aar slog ind paa et nyt Spor, thi endnu i Fjor var det, som jeg sagde, den Opfattelse, som hævdedes fra den Side her i Salen, som den højtærede Indenrigsminister tilhører. Jeg skal med disse Ord anbefale Mindretallets Ændringer til Vedtagelse.

Ordføreren (Johannes Jensen): Jeg vil allerførst overfor den højtærede Indenrigsminister, der spurgte om, hvorvidt der i vort Ændringsforslag til Tilsynsparagraffen laa nogen som helst Antydning af, at vi ønskede at stille Landkommunerne og Københavns Kommune i en Klasse, som var lavere end den, hvori vi nu stille Købstadkommunerne, udtale, at det har selvfølgelig ikke været vor Hensigt; jeg kan heller ikke tænke mig, at et saadant lille Ændringsforslag skulde kunne skabe nogen Mistanke i saa Henseende imod os allerede af den Grund, at vi i 42 Aar have haft en Forskel mellem By og Land, mellem Købstadstyre og Landstyre, som har været af langt væsentligere Omfang, nemlig denne, at medens man ude i Sognene vælger Formanden for Sogneraadet indenfor Kommunalbestyrelsen, have Formændene for By-

raadene været beskikkede af Kongen eller af Ministeriet. Denne Forskel har i Virkeligheden været langt, langt større, end den lille Forskel kan blive, som vi her ville gennemføre, og som Flertallet for øvrigt ikke tillægger større Vægt.

Den ærede sidste Taler trak de Linier, som ogsaa ere trukne op i Betænkningen, endnu stærkere op, de Linier, der gaa i den Retning, at hvad det gælder om, og hvad man burde lægge Vægt paa, er at holde sig til Folketingets gamle Standpunkt. Maa jeg først bemærke, at dette med Folketingets gamle Standpunkt vil jo væsentlig sige, at en ikke ringe Del af Tingets Tid bestandig er gaaet med at drøfte, hvad denne eller hin har sagt til en vis given Tid. Jeg tror, Folketinget gjorde klogt i at forlade dette Standpunkt, men det er vist ikke muligt, og saa længe der i dette Ting er nogle, som ville ind paa at kigge i det, som en tidligere Konseilspræsident kaldte KØkkenmøddingen, ere vi fra vor Side vel nødt til at følge efter og ogsaa undersøge, hvad Folketingets gamle Standpunkt i denne Sag har været.

Der vil jeg nu sige til det ærede Medlem fra Rudkøbing (P. Munch), at han efter min Mening ikke har saa ganske Ret i, at det klart fremgaar af alle de Forhandlinger, der have været førte, at Folketingets gamle Standpunkt har været dette, at Magistratsforretningerne i alt væsentligt skulde overgaa til Byraadsformændene. Overfor alle de Forslag, som have foreligget i Folketinget om denne Sag, er der fra Højres og fra Landstingets Side blevet rejst den Indvending, at det netop ikke af disse Forslag fremgik, hvem der skulde besørge disse Forretninger. Og som det gik med Magistratsforretningerne, gik det ogsaa med Tilsynet. Med Rette, forekommer det mig, er der fra Højres Side bestandig gjort gældende, at man havde indskrænket sig til at løse Spørgsmaalet paa det ene Omraade: Byraadsformændenes Virksomhed, medens man ikke var kommen nærmere ind paa at forklare, hvorledes det skulde gaa med Statens Tilsynsret og med Magistratsforretningerne. Endnu i 1897, da Hørring var Indenrigsminister, gjorde han i Landstinget uimodsagt den Opfattelse gældende, at det da foreliggende Forslag ikke antydede noget om, hvorledes det skulde gaa med Magistratsforretningerne, og heller ikke om, hvorledes det skulde gaa med Tilsynsretten, men et Medlem af dette Ting, en af Ordførerne for det